

Élő Víz

2015. június 28.
Évközi 13. vasárnap

Hit és csoda

Két csodáról olvasunk a mai evangéliumban: Jairusnak, a zsinagógai előljáró leányának feltámasztásáról és a vérfolyásban szenvedő asszony gyógyításáról.

A két történetnek több közös eleme van. A kislány tizenkét esztendő volt, az asszony pedig tizenkét éve szenvedett betegségében. Az apa Jézus érintésétől várja a gyógyulást, ezért hívja őt lányához: „Jöjj, tedd rá a kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen!” (Mk 5,23). Az asszony szintén az érintésben hisz, attól várja gyógyulását, hogy megérintheti Jézust. Mindketten kifejezik alázatukat. Jairus az Úr lába elé borulva esedezett lánya életéért, az asszony pedig megélepszik egy érintéssel.

Nézzünk a látható, külső cselekmények mögé! A mozdulatok és az érintések mögé. A határokat ledöntő érintések mögé. Az asszony betegsége azt eredményezte, hogy nem érintkezhetett az emberekkel. Minden, amihez hozzáért, az a mózesi törvények szerint tisztátalanná vált. Az emberek kerülték a vele való érintkezést. Testében ott

vannak a tizenkét éve tartó „kellemtelen kezelések” nyomai, lelkében tizenkét éve tornyosodik a csalódás, amely szinte már a gyógyulás reményét is elveszi tőle. Tulajdonképpen tizenkét éve lelki halott, kiközösített, megvetett. Amikor Jézus érkezéséről hall, felismeri élete nagy lehetőségét. Félreteszi félelmeit és csalódásait, nem törődik azzal, hogy esetleg szégyellnivaló helyzetbe kerül, nem érdeklik többé a törvényi tiltások, mert ő meg akar gyógyulni, és itt jön az, akitől gyógyulását reméli. És a csoda, amiben hitt és amit remélt megtörténik, azonnal megszűnik betegsége.

Jairus lányának esete hasonló. A kislány már halott, amikor Jézus a házukhoz ér. A halottakkal való érintkezést a törvény tiltotta, nehogy valaki tisztátalanná váljon. De Jézus nem törődik ezekkel a szabályokkal. Bemegy a halott szobájába és megérinti. Nem csupán egy óvatos érintésről van szó, hanem határozottan megfogja a kislány kezét és felsegíti őt.

A hit kapcsolja össze a gyógyítást kérő megbecsült előljárót és a gyógyulásában bízó megvetett asszonyt. Hittel és alázattal kérem-e életem határhelyeiben Isten segítségét?

Leborulva

Az előljáró és a beteg asszony magatartásának közös eleme a Jézus előtti leborulás.

Jairus odalép Jézushoz és „a lába elé borult”, így adta elő kérését. Az asszony pedig, amikor Jézus magához szólította, „odaborult eléje” és így valotta be, hogy mit tett.

Ebben a leborulásban bizonyára az is benne van, hogy kifejezik tiszteletüket az isteni hatalom, nagyság előtt, de fontosabb az ő benső meghajlásuk, amely az alázatnak a kifejezése.

Kéréseinkben mindig legyen meg ez az alázat, Isten akaratának elfogadása, hiszen ő jól tudja, nálunk is jobban tudja, hogy mire van szükségünk, mi használja lelkünk üdvösségét.

Vezess az üdvösségre!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az élet forrása és az élet ajándékozója!

Sokszor nem szavakkal válaszolsz kérdéseinkre, hanem csendesén átölelsz bennünket, amikor hozzád fordulunk.

Életünk során mindig érezhetjük jelenlétedet és segítségedet. Add, hogy a bajban és a betegségben soha ne esünk kétségbe, hanem mindig hozzád forduljunk!

Add, hogy ne féljünk, ha veszélyben van az életünk, hanem higgyünk az örök életben! Mert örök életünk és üdvösségünk nem lehet veszélyben, ha veled élünk és veled halunk, mert feltámaszkodnak is részesei leszünk. Vezess minket az üdvösségre!

Évközi 13.
vasárnap

Bölcs 1,13-15;2,23-24
2Kor 8,7-9.13-15
Mk 5,21-43

Hétfő, Szent
Péter és Pál

ApCsel 12,1-11
2Tim 4,6-8.17-18
Mt 16,13-19

Kedd

Ter 19,15-29
Mt 8,23-27

Szerda

Ter 21,5.8-20
Mt 8,28-34

Csütörtök, Sarlós
Boldogasszony

Róm 12,9-16b
Lk 1,39-56

Péntek, Szent
Tamás apostol

Ef 2,19-22
Jn 20,24-29

Szombat

Ter 27,1-5.15-29
Mt 9,14-17

Évközi 14.
vasárnap

Ez 2,2-5
2Kor 12,7-10
Mk 6,1-6